

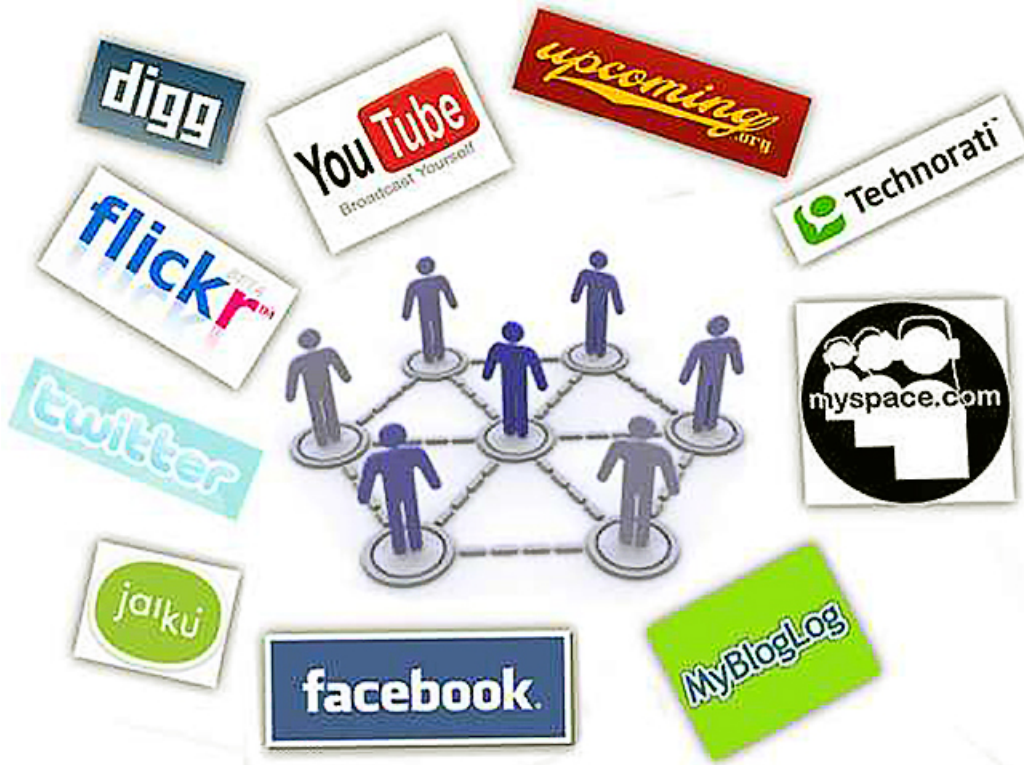
Η εικόνα του Θεού σε έναν κόσμο κοινωνικής δικτύωσης

/ [Πεμπτούσία](#)

Όταν ξεκινάει το εξάμηνο, διαπιστώνω ότι οι φοιτητές μου δυσκολεύονται να περάσουν μερικές ώρες χωρίς να ελέγξουν ποιος τους έστειλε μήνυμα ή ποιος ανανέωσε την κατάστασή του στο Facebook. Πράγματι, τώρα βάζω στο πρόγραμμα της διδασκαλίας μου ότι δεν επιτρέπεται να στέλνουν μηνύματα κατά την διάρκεια του μαθήματος. Βέβαια μπορεί κάποιος να το θεωρεί αυτό αυτονόητο, αλλά στην πραγματικότητα, αν δεν το ανακοινώσω από πριν, θα προσπαθήσουν να το κάνουν. Κάποιοι από αυτούς έχουν αποκτήσει τέτοια δεξιότητες που μπορούν να πληκτρολογήσουν ακόμα και μέσα από την τσέπη

τους. Η απουσία μου προσβάλλει τους να κεντραριστούν στον εθισμό τους, να γίνουν στο Facebook νίχας μας.

Ποτέ ξανά στην

ιστορία της ανθρωπότητας δεν ήταν εφικτό οι άνθρωποι να είναι παρόντες σε ένα μέρος, ενώ συνδέονται κάπου αλλού. Στην καφετέρια Jazmines στο Πανεπιστήμιο

όπου διδάσκω (στο Fairfield), παρατηρώ ότι σχεδόν κανένας δεν μιλάει. Όλοι είναι συνδεδεμένοι με κάτι που τους μεταφέρει κάπου αλλού, είτε πληκτρολογούν μηνύματα, είτε είναι στο Facebook, είτε βλέπουν βίντεο στο You Tube, είτε αναζητούν πληροφορίες στο Google, είτε ασχολούνται με το i-Pod. Έχουν σχεδόν πλήρη άγνοια για το τι συμβαίνει γύρω τους.

Αν σκεφτούμε τη Θεία Λειτουργία ως ένα μέσο για να συμμετέχουμε σε μια πιο σημαντική εμπειρία, που υπερβαίνει τη στενή έννοια του «Χρόνου» της καθημερινής μας ζωής, η κοινωνική δικτύωση προκαλεί ακριβώς το αντίθετο. Η λέξη «Καιρός», μια πιο προσωπική και ουσιαστική λέξη για τον χρόνο, είναι ο ελληνικός όρος που χρησιμοποιείται για την ώρα που διανύεται κατά τη Θεία Λειτουργία. Αντιθέτως, η κοινωνική δικτύωση έχει γίνει η επιτομή του όρου Χρόνος, δηλαδή η συνηθισμένη και κοινότυπη χρήση της ώρας. Μας απομακρύνει από την παρούσα στιγμή. Είναι μια επικοινωνία που απαιτεί τη χρήση μόνο των εξωτερικών μας αισθήσεων: την όραση, την ακοή, την αφή σε αντίθεση με τις βαθύτερες ικανότητές μας όπως η δημιουργικότητα και η διαίσθηση, δεξιότητες που απορρέουν όχι μόνο από το μυαλό αλλά από την καρδιά και τη ψυχή μας, τις οποίες χρειαζόμαστε για την εκκλησιαστική ζωή και τη λατρεία. Και βέβαια η υπέρτατη μορφή επικοινωνίας στην οποία μπορούμε να συμμετέχουμε ως άνθρωποι είναι η Θεία Ευχαριστία, η οποία απαιτεί το σώμα, την καρδιά και τη ψυχή ταυτόχρονα.

Δυστυχώς, ο λόγος που οι άνθρωποι είναι τόσο ασυνήθιστα εθισμένοι στο Facebook, Twitter και άλλες μορφές δικτυακής κοινωνικοποίησης είναι επειδή τους δίνει την αίσθηση συμμετοχής σε μια κοινότητα. Συχνά, δεν γνωρίζουμε τους γείτονές μας ή τα διοικητικά στελέχη της πόλης μας και οι στενοί συγγενείς και φίλοι μας συνήθως δεν μένουν κοντά μας. Για αυτό το λόγο, αντικαθιστούμε την έλλειψη της φυσικής κοινότητας με μια διαδικτυακή κοινότητα. Το να ανήκουμε σε αυτές τις ιντερνετικές κοινότητες μάς απομονώνει ακόμα περισσότερο, εφόσον όσο περισσότερους φίλους αποκτούμε στο Facebook ή στο Twitter, τόσο περισσότερο χρόνο περνάμε σε αυτές τις ιστοσελίδες μόνοι μας στο σπίτι, αγνοώντας συζύγους, γονείς, παιδιά, αδελφούς. Κατά έναν ειρωνικό τρόπο, οι διαδικτυακές κοινότητες προκαλούν το ίδιο πράγμα, το οποίο προσπαθούμε να αποφύγουμε.

Ανησυχώ όταν σκέφτομαι το μέλλον της εκκλησιαστικής ζωής και τη σχέση μας όχι μόνο με τον Θεό αλλά και με τον συνάνθρωπο μας, η οποία ξέρουμε ως Χριστιανοί Ορθόδοξοι ότι είναι απαραίτητη για τη σωτηρία μας. Η ομορφιά της πίστης μας έγκειται στο ότι η σωτηρία μας εξαρτάται σε πολύ μεγάλο βαθμό από το τί κάνουμε σε αυτή τη ζωή συμπεριλαμβανομένου των σχέσεων μας με τους

άλλους ανθρώπους, αυτός είναι και ο ακριβής λόγος που η εκκλησιαστική ζωή είναι τόσο σημαντική.

Επιπλέον, αν όλοι έχουμε δημιουργηθεί κατ' εικόνα Θεού, τότε πώς μπορούμε να δούμε αυτή την εικόνα στο πρόσωπο ενός ανθρώπου να την ακούσουμε στη φωνή του όταν επικοινωνούμε μέσω γραπτών μηνυμάτων ή μέσω του Facebook; Η απάντηση είναι απλή. Δεν μπορούμε. Αν είμαστε όλοι εικόνες όπως υποστηρίζουν οι Πατέρες της Εκκλησίας, τότε η θέαση αυτής της εικόνας δεν επιτυγχάνεται μέσω της δικτυακής επικοινωνίας. Μπορείτε να φανταστείτε να μπαίνετε σε μια εκκλησία χωρίς εικόνες; Η ψυχή αυτής της εκκλησίας θα φαινόταν σχεδόν άδεια.

Η Θεία Λειτουργία, και η Λειτουργία μετά την Λειτουργία, όπως ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος την αποκαλεί, μάς διδάσκει την κοινωνία με τον Θεό, αλλά και με τον συνάνθρωπο. Μας διδάσκει επίσης να ζούμε το εδώ και το τώρα, το όμορφο μυστήριο να ζεις τον Καιρό, παρά να ζεις τον Χρόνο.

Μετάφραση: Κατερίνα Αντωνάκα

Πρώτη δημοσίευση στα αγγλικά www.pemptousia.com